

КАПКИ В МОРЕТО

Богомил
Герасимов

- © Богомил Герасимов, автор, 2014 г.
© Людмил Веселинов, художник, 2014 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2014 г.

ISBN 978-954-398-348-3

КАПКИ В МОРЕТО

Богомил
Герасимов

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**
СОФИЯ, 2014

Съдържание

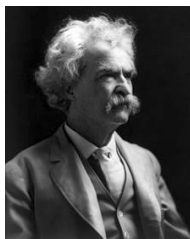
Първо писмо до Марк Твен. Бъдеще в минало време	7
Приложение (към първото писмо). Кратък политически курс за американци	26
Скок от звездите	31
Нападение в чест на Кришна	39
Първа среща с „Рамаяна“	50
Укротяване на опърничава	57
Ордалията на Сита	60
Назад към тъмните векове	67
Светата вещица	77
Кой бог е на върха	84
Второ писмо до Марк Твен. Разговор със Сатаната	101
Капки от морето на невежеството	119
„Махабхарата“, или защо нацистите загубиха войната	123
Акашиевите записи	130
Извънземни предци	134
Краят на исполините	145
НЛО с астронавти	148
Какво е да си бог	160
Трето писмо до Марк Твен. Непорочното зачатие и Долината на мълчанието	164
Защо изчезват кораби и хора	174
Четвърто писмо до Марк Твен. Мистерия и по Мисисипи... ..	184
Удивителните пирамиди	190
Тайнствените енергии	202

Наполеон I отнесе тайната в гроба си	210
Какво плаши ястребите.....	220
Пирамидите като приятели.....	234
Молитвата – каква и към кого.....	242
Невъзможната Пакита.....	261
Зомбита – живи и след смъртта	270
Страшното в Страшния съд	280
Странни мисли и случаи	285
Лошият навик на Едисън	302
Пето писмо до Марк Твен (откъс). Колко грама за живот на тялото?.....	308
Възкръснатата усмивка	312
Същество от светлина	320
Синдромът „Джак“	326
Копринената кърпичка на Ирена.....	329
Кой изпрати дакела Санчо?	335
Шесто писмо до Марк Твен. ПУУП – пендеховци и в Отвъдното	337

Първо писмо до Марк Твен

Бъдеще в минало време

Драги приятелю, Марк Твен!

Марк Твен

Неотдавна спорех с едни познати дали същевителното може да има бъдеще време. Всички бяха против мен, защото твърдах, че може. Другите бяха на мнение, че бъдеще или минало време изразяват само глаголите. Такъв бил граматическият закон. Аз обаче се водех от логиката. И дадох за пример твоето име, тъй като в разговор често те наричам „моят приятел“. Какъв приятел си ми бил, когато се разминаваме най-малко с 20 години – ти си умрял през 1910 година, а аз съм роден 21 години по-късно. Обяснявах им, че бъдещото време се крие в бъдещото ни приятелство, което неминуемо ще процъфти, след като връща акредитивните си писма. Какви акредитивни писма, по дяволите, възмуцаваха се всички. Кой ще те изпрати отново посланик, и то на тази възраст! Горките, какво да им обяснявам? Не четат книги, не познават литературните похвати, нямат полет на фантазията, която като изтребител по време на война да лети със скоростта на звука, да настигне моята фантазия, да се изравни с нея и да я следва, за да види къде ще кацне. А тя ще кацне там, където не изтребител, но и земни ракети не припарват. Там, където си ти – в отвъдното.

Не вярвам, драги приятелю, че от всички тези приказки ти разбра за какво става дума. А там ти сигурно нямаши възможност да следиш световната литература. И още по-малко – литературата на един рядък език, какъвто е българският. Затова – внимавай сега! Навремето лорд Палмърстън казал на лекаря си: „Да умра? Докторе, това е последното нещо, което ще направя!“. За разлика от лорда първото нещо, което ще направя, е да ти кажа това, което искам да знаеш – то е свързано със споменатите от мен акредитивни писма.

Една от последните ми книги е малко по-различна от другите. Тя съдържа две пиеси и прилича на сандвич. От едната страна е пиесата „Само за членове“, от другата е втората пиеса – „Частното око“ намига два пъти“, а между тях има пълнка с цитати от свежени книги, които дяволът най-често би употребявал, когато чете евангелието. Като бивш посланик в Мексико (и в Коста Рика за кратко) и шеф на Протокола в Министерския съвет на България, обиколил почти целия свят, не можах да се стърпя и започнах книгата си по необичаен начин – с вербална нота. Няма да я преразказвам, защото не е дълга, а и е по-добре сам да я прочетеш. Ето я:

ВЕРБАЛНА НОТА

Богомил Герасимов – писател и дипломат, бивш посланик в Мексико (1976 – 1982) – има чест да уведоми своите читатели и приятели, че се е самоназначил за извънреден и пълномощен посланик на България в Отвъдното. Поста ще заеме, когато напусне този свят. По този начин, както показва и съдържанието на неговата пиеса „Само за членове“, той за първи път в историята поставя началото на една нова практика, непозната в дип-

ломатическата традиция. Той обявява също, че няма да заеме своя пост с излизането на тази книга и ще направи всичко възможно, за да забави с дълги години връчването на акредитивните си писма. Междувременно ще изпълнява част от посланическите си задължения както досега – посредством медитация и астрални пътувания по време на сън.

В пиесата „Само за членове“ са описани някои от неговите последни преживявания в Отвъдното. Така на читателя става ясно какво в действителност представляват раят и адът, в коя религия има секс за душата, когато напусне временното си тяло, каква е разликата между Небесното царство и Светлото бъдеще и как дяволът чете евангелието. Читателят ще научи още, че човешките проблеми могат да се решат само ако всички бедни, болести и нещастия се затворят обратно в кутията на Пандора, а на самата Пандора се възложи да я върне на онзи зъл бог, който поискал да накаже цялото човечество.

Посланикът в Отвъдното се възползва от случая да поднови своите почитания на своите читатели и приятели и да ги увери в това, че добрите отношения ще продължат и след момента, когато ще поеме новото си назначение.

София,
ноември 2011 година

И сега, драги Марк, мисля, че докато още не съм задълбал много навътре, точно тук му е мястото да ти поднеса моите извинения и моите съжаления, че малко те заблудих, като започнах тази книга с текст, наречен от мен „Първо писмо до Марк Твен“. Веднага ще поясня думите си, които хем са грешка, хем не са. Но първо ще те запitam: какво ти идва на ум, като прочетеш следните редове:

„От младини до зряла възраст всички мъже и всички жени ценят съвкуплението повече от всички други удоволствия, взети заедно, и въпреки това, както вече казах, за него няма място в рая, там то е заменено с молитвата“.

Сигурен съм, че си познал – това са слова на Сатаната от твоята книга „Писма от земята“. С тях започвам една глава в моята книга „Мистерията Ева“ – озаглавих я „Писмо от земята до един великан“. Кой е този великан? Марк Твен, естествено. Повече от убеден съм, че то не е стигнало до теб, затова бих повторил някои части от него заедно с онези мои коментари, които смятам за уместни и които показват какво е мнението ми за духовните гиганти. Защото те са моята слабост.

„... От Библията знаем, че великани са съществували, но в Битие Мойсей ги нарича „Божии синове“. Благодарение на жените, или по-скоро заради жените, Господ ликвидира великаните в един потоп. Защото започнали да влизат при жените земни и да правят секс с тях, което Богу не е угодно. Така става, когато Господ се разсърди. Но той сам си е виновен за греховете на своите синове. Кой го е карал да прави секса толкова приятно занимание и несравнимо удоволствие? Спокойно можеше да ги програмира за конгрес на йони и лингам (след малко ще ти поясня значението на тези термини) веднъж в годината. За да не изчезне видът човешки. И всичко щеше да бъде наред.“

Безполезно е да се търсят в Библията. С великани на човешката мисъл и изкуствата е пълно около нас в реалния живот. Аз обаче искам да привлека вниманието към един конкретен и много известен великан. Това е бащата на Том Сойер и Хъкълбери Фин. Свалям

шапка на Марк Твен, фигуративно казано. Възхищавам се на всеки ред, написан от него. На всеки друг автор ще намеря някакъв кусур, но не и на Марк Твен.

Цялата работа е в това, че Марк Твен е роден с чувство за хумор и с късмет. Не мога да си обясня как, но по някакъв начин се е добрал до поверителната кореспонденция между архангел Сатанаил и събратята му архангели Гавраил и Михаил. Става дума за писмата, които Сатанаил изпраща до тях от Земята. Марк Твен се е добрал до тях и без разрешение ги включва в една своя книга, която той озаглавява напълно безлично – „Писма от земята“. Поставил е към нея и условие, но не както при криминалните романи: „Да не се чете нощно време!“, а съвсем различно: „Да не се публикува преди смъртта ми!“. Какво означава това? От какво се е страхувал този гигант? Всеки, който прочете произведението му, ще разбере от какво се е страхувал. От църквата, която пък се страхува от жените, от секса, от логиката и от истината. Не си измислям. Ето няколко примера, които приважда Марк Твен:

„... Една от неговите основни религии се нарича християнство. Ще ви я опиша в едри щрихи, смятам, че няма да ви е безинтересно. Тази религия е изложена подробно в една книга, която има два милиона думи и се нарича „Старият и Новият завет“. Но тя има и друго название – „Слово Божие“ ... Това е много интересна книга. В нея има великолепно поезия; и няколко глупави басни; и няколко кървави исторически събития; и няколко полезни нравоучения; и купища лъжи“.

„... От седемгодишна възраст до дълбока старост жената винаги е готова и съгласна. Готова, както е готов свещникът да приеме свещта. Съгласна всеки ден, съгласна всяка нощ. И тя иска тази свещ – мечтае

за нея, копнее за нея, жадува за нея, защото тъй ѝ диктува заложеният в сърцето ѝ Божји закон.

А мъжа го бива само през кратка част от живота му, пък и тогава е доста умерен в полово отношение. Бива го от шестнайсет-седемнайсетгодишна възраст до над трийсет и пет. След петдесет неговите сеанси са вече долнокачествени, с големи промеждутъци, а удовлетворението, което получава и едната, и другата страна, е доста съмнително. В същото време неговата прабаба е още като нова. Нейната машинка е в пълна изправност. Свещникът ѝ е здрав, както и преди, а свещта на мъжа все повече омеква и се огъва под действието на годините и накрая вече не може да се държи и ляга печално във вечен покой с надежда за блажено възкресение, което никога не идва“.

Като прочетох стотина пъти „Писма от земята“, което съветвам всички да направят, реших да напиша писмото до Марк Твен, което за съжаление ти не си получил. Виж какво още ти пиша в това писмо:

„... Аз принадлежа към онези твои читатели, които непрекъснато се възхищават от твоята смелост и остро чувство за самосъхранение, благодарение на което книгата ти излезе след твоята естествена смърт. Американците са добри професионалисти в прехващането на чужди кореспонденции, затова не се изненадах много, че успешно си докопал писмата на Сатаната (да имах аз такъв късмет!). Четох ги много внимателно, но имам няколко въпроса, които не ми дават мира и понякога ме държат буден до зори.

На първо място ще спомена въпроса за „родината“ на Сатаната. Ти може да не си обърнал внимание, защото не обясняваш под черта какво трябва да мислим,

когато Сатаната говори за „родина“. В третото си писмо той се занимава с Адам и Ева, които научили как се вършат всевъзможни лоши неща, между които и най-главното – това, което и Бог има предвид на първо място – изкуството и тайните на половото сношение. Сатаната явно смята, че ще изненада двамата архангели, като им каже, че Адам и Ева били наказани и това наказание до ден днешен намира своите горещи защитници. Смъртната присъда била приведена в изпълнение от единствения виновник за постъпката на тези двамата – Господ. Но виж как Сатаната представя нещата: „В нашата родина (!?) ние, разбира се, можем да се присмеем на такъв морал, но тук това би било нетактично. Мнозина от хората имат способността да разсъждават, но стане ли дума за религията, никой не използва тази способност“.

Какво иска да каже Сатаната с това „в нашата родина“? Дали няма предвид прословутия рай? Едва ли. Защото той се отнася с явна насмешка и презрение към нашата представа за рая, както ни се внушава от църквата и светите писания.

Според Сатаната измисленият от човека рай прилича на самия него – странен, интересен, поразителен, смешен. От второто му писмо излиза, че в този измислен рай няма нищо от това, което на човека се харесва, и има всичко, което не му харесва. Няма го в рая например половия акт, докато на Земята човек непрекъснато си мисли за него. И удаде ли му се възможност за полово сношение, нищо не може да го спрени: седмата Божя заповед да не прелюбодейства, нито рискът за живота или репутацията си...

Значи, това, което човек най-много обича, няма да го намери в рая, а онова, което най-много мрази, там

му се предлага в изобилие. При това в рая не само че няма да се размине с омразните му неща на Земята, но на онзи свят те ще му и харесват. Така например човек си въобразява, че там, в рая, всички пеят, всички свирят на арфа, всички непрекъснато се молят и хвалят Всевишния...

Сатаната, скъпи Марк, ако си спомняш в края на второто си писмо, прави лек намек, че раят всъщност е истински ад. Как иначе могат да се изтълкуват тези негови думи: „... в човешкия рай няма място за разума, няма никаква храна за него..., защото само един светец може да изтърпи радостите на подобен приют за малоумни“.

Ако се разшеташи из този приют, скъпи Марк, сигурно ще срещнеш някъде Свети Франциск (1182 – 1226). Опитах се да науча нещо повече за този мъченик на вярата – защото ти дори не го споменаваши – и знаеш ли какво открих? В самотата си милият имал непрекъснато плътски видения, които страшно го измъчвали. За да се пребори с тях и да ги прогони, мъченикът изтичвал навън и се хвърлял в снега. Сигурен съм, че човека, който още на Земята е прегърнал ада в своя живот, Господ великодушно го е възнаградил, като го е взел в споменатия от Сатаната приют. Не знам обаче дали там има сняг, и ще се радвам, ако по някакъв начин ми подскажеш отговора на този въпрос.

Продължавайки да подреждам по логически път тези и други подобни мисли, стигнах до следния извод – потвърждавам, че Сатаната е прав, като твърди, че небесният рай всъщност е истински ад. Но тогава, питах се аз, къде е истинският рай? Прочетох още веднъж писмата му, които ти така добросъвестно предаваши за поколенията. И ето какво открих пак в това забележително второ писмо: „Хората ценят

много високо половия акт и все пак подобно на всички техни „блаженства“ той е жалка работа. Дори най-хубавият и продължителен акт трае невъобразимо кратко – искам да кажа, от наше гледище. А що се отнася до повтарянето му, човек е толкова ограничен, че не... един безсмъртен не може да възприеме това. Ние, които изпитваме тази наслада и нейния висш екстаз без прекъсване в продължение на векове, не бихме могли нито да разберем това, нито да се отнесем с необходимото съчувствие към човека, така беден откъм този чудесен дар, който, ако се владее, както ние го владеем, прави всички удоволствия да бледнеят пред него“.

Странна работа! И удивителна! Нима Сатаната принадлежи към онази небесна аристокрация, настанила се около върховното божество, което от хилядолетия е обожавано в Индия? Най-вероятно е така, защото във всички писма на Сатаната прозира едно леко подигравателно, иронично, да не кажа презрително, отношение към нашия „творец“ и отец. В индийската религия всичко е съвсем иначе. Само на едно място усетих как Сатаната се издава, че Индия не му е толкова тъмна и непозната. Това е на онова място в третото писмо, в което информира събрата си архангели, че в Индия благовъзпитаната дама покрива лицето и гърдите си, а краката остават голи до самите бедра, докато благовъзпитаната европейска дама покрива краката си, а открива лицето и гърдите си.

Марк, не знам дали още те занимава този въпрос, но аз много мислих върху думите на Сатаната: „Ние, които изпитваме тази наслада и нейния екстаз без прекъсване в продължение на векове...“. Кои са тези „ние“? Очевидно той има предвид себе си, събрата си и други от най-близкото обкръжение на Господ.

От Библията знаем, че нито Йехова, нито неговите пророци и светии са се увличали по продължителни полови сношения. Пък и Йехова в отделните случаи се представя много скромно. За персонажите от Новия завет да не говорим. За тях половият акт е почти анатема, макар че някои автори, използвайки легендата за Светия граал, се опитват да реабилитират Исуса. Целувал се в устата с Мария Магдалина, тя му седяла в скута, бил женен за нея и тя му родила законно дете, основал династията на Меровингите и други такива. Църквата е бясна, но за това, ако те интересува, ще ти пиша в друго писмо. По-важното сега е да открием кои са тези, които в продължение на векове изпитват полова наслада и висшия екстаз. Внимавай да не паднеш, като прочетеш, какво открий аз – Сатаната и другите архангели принадлежат към небесния рай на друга религия – индуистката. Ако тръгнем от най-долу, Кришна, който имал 16 008 жени, и минем покрай божествената троица – Брахма, Вишну и Шива, ще забележим, че в индийските храмове Шива е изобразен с много голям еректирал лингам. Като топ, готов винаги да стреля. Шива, разбира се, е само превъплъщение на върховния бог Индра, който пък се оказва не най-върховен. Над него стои Шакти (или Сакти), все едно как се произнася – богинята майка. Самото ѝ име, което, ти знаеш това, произлиза от санскритския глагол „шак“, демек „мога“, внушава представата за мощ и сила. От тази богиня майка, от нейната утроба тръгва всичко в живота, във Вселената, в този или онзи свят. Тя е винаги красива и млада и като нея са милиони апсари в рая... За какво ли ти разправам тези работи. Не е възможно да не ги знаеш, когато сам си толкова близо до тях. Сигурен съм, че и Сатаната има предвид точно индийския рай,

когато говори за висш екстаз в продължение на векове. В своите писма той с доста подигравателен тон отбелязва колко жалък е земният мъж с кратките си сексуални изпълнения.

Моля те, Марк, прочети редовете за индийския рай в този параграф още веднъж и запомни името на твоя сънародник Ибън Александър. Лекар по професия, неврохирург. Разболял се, направил една клинична смърт за няколко дни и после, като възкръснал, написал книга и ѝ сложил заглавието „Доказателство за рая“. С тази книга този възпитаник на Харвард доказва единствено че човек, и когато умре, може да наприказва куп глупости, с които да спечели добри пари и да стане световноизвестен. Мислех да те запозная с него, но реших, че е по-добре да не рискувам. Кой знае какво щеше да си помислиш – за мен, заради него. Може ли сериозен човек да твърди, че в рая го срещнала някаква нелюбезна дама, която му казала, че още не му е времето да умира, но след като вече е там, поне да го разведе и да му покаже по-интересните райски кътчета. Нещо като туристически гид, който оказва внимание на временни посетители с надеждата, че след завръщането си на Земята ще направят реклама на заведението.

Накрая, Марк, искам да знаеш, че този индуистки култ към удоволствията вероятно е съществувал и в другите древни култури, включително в Америка. Виждаш съм рисунка в един кодекс на маите, наречен Дрезденски, която изобразява богиня (или апсара), седнала в конгресна поза в скута на някакво божество. Тази рисунка според църковната терминология се определя като „дело на дявола“.

Не знам дали ще се съгласиш с мен, но от писмата на Сатаната аз си направих два извода, които определят и същността на моята лична вяра:

• Земята е онова кръгло небесно тяло, в което човек се ражда, живее, умира, преражда се и всичко започва отначало. Нещо като безкрайна въртележка, която го води към онова блажено състояние, което Буда нарича нирвана. Който не е опитал нирвана, значи не му е дошло времето.

• След смъртта си човек отива в някакъв рай или някакъв ад. В ада е страшно, защото скуката там е непоносима. Още по-ужасно е в рая, където греховете се плащат с безкрайни молитви, мъчения със звуци от арфа и дълги монотонни песнопения. За потешките случаи с праведници, които през целия си земен живот не са нарушавали нито една от Божиите заповеди и не са познали сладостта на половия акт, са предвидени сектори от рая, където те са принудени всекидневно да правят секс, но без да стигат до екстаз.

Искам да знаеш, Марк, че ми харесва да започвам нова книга с някоя мъдра мисъл, изречена или написана от великани като теб или Айнщайн например. Чужда мисъл, вярно, но аз съм я обявил за мъдра и съм я включил да ми върши някаква работа. Обикновено тя има задачата без много заобикалки да насочи читателя в определена посока. За новото, допълнено издание на моята „Дипломация в зоната на кактуса“ избрах корицата да краси една фраза, която Людмила Живкова (едва ли я познаваш – тя е самоубилата се председателка на Комитета за култура, изпълняваща по съвместителство и ролята на първа дама) ми каза при едно пътуване до мексиканския град Пуебла: „Аз не се страхувам от смъртта... С мен може да се случи нещо само когато аз реша“. Такова „нещо“ ѝ се случи и тя изгълта цяла опаковка от сънотворни хапчета, за да не се събуди от вечния си сън.

За „Кукулкан слиза от небето“ избрах просветляващото обобщение на Артър Конан Дойл, бащата на Шерлок Холмс: „Когато всички рационални обяснения се изчерпат, каквото остане, колкото и невероятно да изглежда, трябва да е истината“.

За книгата, която завърших в началото на 2014 година, най-напред се спрях на следните думи, изречени от твоя сънародник, психолог и философ Уилям Джеймс (1842 – 1910): „Нашата наука е една капка; нашето невежество е едно море“. Тази философска мъдрост ми подсказа само заглавието – „Капки в морето“. Предпочетох с чисто сърце гръмотевицата на Айнщайн, отпечатана на корицата: „Най-хубавото нещо, което можем да изпитаме, е усещането за мистерия. То е изворът на цялото истинско изкуство и наука“.

Цитираните слова са само част от мисълта, изказана по такъв завладяващ начин от великия учен с изплезен език. При Айнщайн тя има следното продължение: „Онзи, на когото това чувство е чуждо, който не може да се възхищава и да изпада прехласнат в благоговение, все едно че е мъртъв, очите са му затворени“.

Към тези думи на Айнщайн няма какво да добавя. Освен, разбира се, сам да се похваля, че със своите книги съм се стремял да отворям затворени очи, да поддържам топлия пламък на усещането за мистерия. Разбирам, че такъв пламък не може да гори там, където духа леденият вятър откъм морето на невежеството, предразсъдъците и вековните заблуди. Затова си струва никога да не се разделяме от съмнението и да не забравяме съвета на испанския писател Мигел де Унамуно: „Животът е съмнение и вярата без съмнение е само смърт“.

От срещи и разговори с мои читатели останах с впечатление, че съмнението и любопитството са mozgъщи движещи сили. Много често познати и непознати ми се обаждат с молби за допълнителни сведения по някой въпрос или описана от мен случка. Знам, че всъщност няма какво да добавя, че търсените сведения са си там, в някоя от моите книги. Но мога ли да си позволя упрека към питащия, че не е чел внимателно какво съм написал например за пирамидите и тайнствената им сила? Или към колеги – писатели като теб, отдавна преминали в по-добрия свят на Отвъдното? Там може да няма библиотеки, но и да има, нали е възможно моите книги да не са стигнали до тях? Ти откъде би могъл да знаеш например каква е позицията на българския посланик в Отвъдното по мистериозно изчезващите кораби и самолети в Бермудския триъгълник или по непрекъсващата мъка на множеството „свещници“, заключени в хареми и винаги в очакване на краткотрайното внимание от страна на господарската „свец“? Знаеш какво искам да кажа. Затова реших в страниците на тази книга да споделя някои мисли, да разкажа някои случки, които, когато ги съживя в паметта си, винаги ми напомнят за онова незабравимо усещане за мистерия. Не е лесно да се пише за тях – ти най-добре знаеш това, – защото на всеки въпрос има по няколко отговора, които от своя страна пораждат допълнителни въпроси. Или най-малкото поставят въпросителни там, където смятаме, че всичко е ясно. Реших, че по-важно е с това първо писмо да ти се представя, да получиш по-релефна представа за Моето Превъзходителство (усмихваш се, нали?), което след връчването на акредитивните писма веднага ще те потърси. За съжаление нямам автобиография, написана лично

от мен и отпечатана като книга. Знам, че и ти си се опитвал да пишеш автобиография. Много пъти си започвал, късал си и си изхвърлял написаното. Аз дори не съм започвал. Въпреки това тук-там съм бивал изкушен да напиша нещо за живота си – такава например е книгата ми „Дипломация в зоната на кактуса“. Тя обаче не е автобиография, а по-скоро разказ за моята работа и преживявания като дипломат. Мисля, че ще ти бъдат особено интересни още първите страници, които съм озаглавил „Кратък политически курс за американци“. За тях нямам какво повече да кажа тук. Ще ги видиш като отделен текст, който ти изпращам като приложение към това писмо.

Прегръщам те с искрено уважение и с надеждата, че ще проявиш разбиране, защо ще направя всичко възможно, за да се видим в по-далечно бъдеще. Искам да кажа, че няма да бързам с връчването на акредитивните си писма.

Богомил Герасимов

Р. С. Трябва да те предупредя, Марк, за някои термини, които използвам и които може да ти изглеждат неразбираеми. Затова искам да направя същата уговорка, която деликатно пробвах в „Мистерията Ева“ – не търпя цинизми на хартия, не приемам „мръсни“ думи, на които се изписват само първите две или три букви, последвани от многоточие. Мразя също така и недомлъвки, намеци и заобикалки. Ето защо винаги предупреждавам читателите, а сега и моя приятел Марк Твен, че за нуждите на текста си служба с на пръв поглед странни думи, които лесно се помнят и не са много: